

zmatku čís. 9 a) Šu 281 tr. ř., jest odůvodněna. Jak z doslovu §§ů 1 a 11 zákona o ochraně známek, pokud se týče zákona ze dne 30. července 1895, čís. 108 ř. zák. vyplývá, soukromý obžalobce zápisem známky »Lora« do známkového rejstříku u obchodní a průmyslové komory v Chebu nabyt v ý h r a d n ě h o práva, jednak značiti určité své výrobky nebo jejich balení, obaly a pod. touto známkou, která jako značka jeho zboží měla je lišiti od zboží stejného druhu jiných výrobců, jednak dáti takto známkované zboží do obchodu a tam je chovati na prodej. Vlastní podstata tohoto oprávnění, záležející v tom, že chráněná známka na zboží jest prostředkem, dodávajícím zboží určitý, zevně poznatelný ráz, zajišťuje dle svého účelu osobě oprávněné j e d i n ě v ý h r a d n ě p r á v o na užívání chráněné známky a naproti tomu z a k a z u j e každému jinému, b y n a s v ě m z b o ž í této chráněné známky neužíval a tak nebudil zdání, že je to zboží, pocházející ze závodu osoby oprávněné. Jedná-li kdo proti tomuto zákazu, ať již tuto známku vědomě padělá, neb upotřebí chráněné známky na svém zboží, nebo na jejím balení, obalu a pod., dopustil se zasáhnutí ve známkové právo osoby oprávněné ve smyslu Šu 23 zákona na ochranu známek. Vydával-li obžalovaný, jak je zjištěno, zboží, které prodal, za Lora-krem, aniž by zboží to bývalo opatřeno chráněnou známkou, nelze tvrditi, že ve smyslu Šu 23 zákona o ochraně známek šlo o »označení zboží známkou«, a ani písemné potvrzení, že prodávaný krem je Lora-krem, nespadá pod toto ustanovení zákona, které předpokládá, b y s a m o z b o ž í b y l o bezprávně opatřeno chráněnou známkou.

Názoru tomu odpovídá také právní nauka, zastávaná zejména spisovateli Dry Abelem a Adlerem v jejich »System des österr. Markenrechtes«, z nichž onen tvrdí na str. 3., že známka musí býti hmotně spojena s chráněným zbožím nebo jeho obalem, kdežto druhý na str. 68 uvádí, že známka musí býti viditelná. Znáмка jest tedy ve hmotném poměru ku zboží nebo k obalu; této náležitosti tu však není, bylo-li zboží pouze slovy, užitými při jeho prodeji, nebo na zvláštním potvrzení o prodeji označeno jako zboží známkou chráněné, jelikož takovéto použití známky, jež není hmotně spojeno se zbožím, nelze pokládati za označení zboží známkou ve smyslu Šu 23 zákona. Pojem bezprávného označení známky byl tedy nalézacím soudem mylně vyložen, a ježto soud nic jiného nezjišťuje, než že obžalovaný mazadlo jím prodané ústně a na vystaveném potvrzení označil »Lora«, nelze jeho čin podřaditi ustanovení Šu 23 zákona na ochranu známek.

Čís. 1839.

Zločin veřejného násilí dle Šu 81 tr. zák.

Pojmu »násilné vztázení ruky« odpovídá každý čin, předsevzatý s vynaložením tělesné síly a značící odpor, směřující přímo nebo nepřím o proti osobě vrchnostenské; stačí, směřuje-li násilný čin přímo proti věci, kterou osoba taková drží nebo uchopila.

V subjektivním směru stačí zprotivení se pachatelovo, předsevzaté v úmyslu, by úřední nebo služební výkon byl zmařen nebo vynucen;

není třeba zjišťovati, že úmysl pachatelův vztahoval se i na prostředek násilí.

(Rozh. ze dne 20. prosince 1924, Zm II 471/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu v Jihlavě ze dne 14. srpna 1924, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem podle §u 81 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů :

Dovolávajíc se nejprve důvodu zmatečnosti dle čís. 9 a) §u 281 tr. ř., vytýká zmateční stížnost nedostatek skutkové podstaty zločinu podle §u 81 tr. zák., obžalované za vinu kladeného, jak v objektivním, tak i v subjektivním směru. V onom směru chybí prý znak »skutečného násilného vztázení ruky«, pod nímž, hledíc k použití slova »skutečného«, rozuměti prý dlužno násilí, směřující bezprostředně proti vrchnostenské osobě, a to násilí skutečné, jak z obratu »vztázení ruky« zjevně na jevo vychází, poněvadž by prý se jinak zákonodárce spokojil s výrazem »násilí« a nespécialisoval by násilí to připojeným slovem »ruky«. Zákonodárce chtěl prý, jak plyne ze zařazení mezi zločiny vraždy, zabití, žhářství atd., pod § 81 tr. zák. podřaditi jen těžké případy skutečného násilného vztázení ruky proti vrchnostenským osobám, jímž není pouhé přidržení dveří při exekucích. Stížnost je bezdůvodna. Po skutkové stránce zjišťuje nalézací soud, že, když exekuční orgán Václav P. chtěl pro nezaplacení daní provésti u obžalované exekuční zájem a za tím účelem ubíral se ke stáji, předběhla ho obžalovaná a, postavivši se přede dveře u chléva, které se otevírají dovnitř, přidržovala je za kliku a že, když exekuční orgán přes její odpor snažil se dveře otevřítí tlakem na ně a když se mu podařilo je trochu pootevřítí, obžalovaná je vždy zase násilím přitáhla, pokud se týče přirazila, takže exekuční orgán, vida, že bez násilí by se do chléva nedostal, upustil od výkonu zájmu a vzdálil se z usedlosti. Toto jednání kryje plně pojem násilného vztázení ruky ve smyslu §u 81 tr. zák. Odpovídáť pojmu tomu každý čin, předsevzatý s vynaložením tělesné síly a značící odpor, směřující přímo nebo nepřímo proti osobě, chráněné ustanovením § 68 tr. zák., která jím stavena je před volbu, by buď hleděla odpor jí takto kladený rovněž s použitím fysické síly překonati, neb upustila od zahájeného (zamýšleného úředního nebo služebního výkonu. Nevyžaduje se tudíž, by násilný čin dotýkal se bezprostředně těla vrchnostenské osoby; stačí, směřuje-li přímo sice proti věci, kterou osoba taková drží neb uchopila, tím však zároveň nepřímo proti tělu osoby té. Neníť rozdílu v tom, dotýká-li se odpor pachatelův vrchnostenské osoby přímo a bezprostředně, či jen nepřímo tím způsobem, že činnost pachatelova zasahuje přímo věc, která ocitla se s tělem vrchnostenského orgánu v bezprostředním spojení. Je proto pro přiřitatelnost v tomto případě lhostejno, zda stěžovatelka uplatnila svou fysickou sílu tím, že odstrkávala exekuční orgán ode dveří chléva bezprostředním působením na jeho tělo, či tím, že

dvěře, které orgán tlakem pootevřel, zase násilím přitáhla, pokud se týče přirazila, neboť v obou případech užila obžalovaná fyzické síly své ruky proti exekučnímu orgánu, a i v druhém případě pocítil exekuční orgán toto vztažení ruky se strany obžalované, byť i jím jeho tělo nebylo bezprostředně dotčeno. Dle toho stačí k naplnění pojmu »násilného vztažení ruky«, jež nelze bráti doslovně, každý útok a každý odpor vynaložením tělesné síly, kterým přivoděno býti má zmaření úředního výkonu. Aby použitým násilím byla vrchnostenská osoba přemožena neb aby šlo jen o těžké případy násilného vztažení ruky, se nevyžaduje, poněvadž násilné vztažení ruky dle §u 81 tr. zák. nepředpokládá nějakou určitou intenzitu. Stačí i takový útok, kterému může úřední orgán čeliti; záleží jen na tom, že útoku bylo použito jako prostředku, by úřední výkon byl zmařen, a že byl k tomu abstraktně způsobitelným, o čemž lze tím méně pochybovati, kdyžtě dle zjištění rozsudku úřední výkon byl skutečně zmařen. Na námitku zmateční stížnosti, že prý již ze zařazení mezi zločiny vraždy, zabití, žhářství a t. d. plyne, že zákonodárce má v §u 81 tr. zák. na zřeteli jen těžké případy skutečného násilného vztažení ruky, dlužno poukázati k tomu, co bylo shora řečeno, a dále připomenouti, že o nějakém zařazení zločinu dle §u 81 tr. zák. mezi ony zločiny nemůže vzhledem k roztrídění zločinů v trestním zákonu býti řeči, ta okolnost pak, že v zákoně je i na jiných místech, jako v §u 136, 137 neb 143 a 157, užito též obratu vztažení ruky, nemůže rovněž na věci ničeho měniti, zejména ne při zkoumání pojmu toho s hlediska §u 81 tr. zák.

Neprávem vytýká dále zmateční stížnost, že soudem nebylo zjištěno bezvadným způsobem subjektivní zavinění obžalované ve smyslu §u 81 tr. zák. Nestačí prý jen, aby úmysl obžalované směřoval ku zmaření zájmu v její usedlosti, nýbrž jejím úmyslem musilo prý býti, zmaření exekuční zájem nebezpečnou vyhrůžkou nebo vztažením ruky. Tento úmysl vzal prý soud neprávem za daný, poněvadž úmysl ten by tu byl jen tenkrát, kdyby obžalovaná měla k tomu přichystány nějaké prostředky; ona však prý věděla, že beze zbraně a bez cizí pomoci je násilný odpor zcela nemožným a že zájem bude za všech okolností proveden. Na tento vývod dlužno odvěti, že nemá ve zodpovídání se obžalované nejmenší opory, a není proto stížnost oprávněna, na předpokladě tom budovati. Jinak dlužno zdůrazniti, že skutková podstata zločinu je v subjektivním směru vyčerpána zprotivením se pachatelovým, předsevzatým v úmyslu, by úřední nebo služební výkon vrchnostenské osoby byl zmařen neb úřední neb služební výkon vynucen. Tento úmysl nalézací soud bezvadně zjistil a nemá proto obžalovaná oprávněného důvodu ku stížnosti. Aby bylo zvláště zjišťováno, že úmysl obžalované vztahoval se i na prostředek násilí, nebylo zapotřebí, poněvadž obžalovaná netvrdila, že snad jen nahodile a bezděky dvěře přirazila; naopak počínání její bylo vzhledem ku zjištěnému sběhu věci již svou povahou proniknuto úmyslností a záměrností a sloužilo jako vědomý a chtěný prostředek ku zmaření úředního výkonu. Rovněž nebylo třeba vyslovovati, zda si obžalovaná uvědomila, že přidržování dveří zakládá »násilné« maření úředního výkonu, poněvadž k přičitatelnosti činu se žádá jen, by pachatel byl si vědom významu a dosahu svého činění ve smě-